

Писмо X.

(Впечатленията ми. Досегашни всесоколски събори. Значение на Загребския всесоколски съборъ изобщо и за насъ, българитѣ).

Пристигналъ въ София, азъ се мъча да си дамъ на по-спокойно отчетъ за всичко видѣно и прѣживѣно отъ менъ, като прѣглеждамъ писаното до сега по събора. Колко блѣдни ми се видятъ сега моитѣ писма! Колко работи има още да пиша и добавямъ къмъ писаното до сега! А колко нѣща има станали, които азъ, улисанъ въ моята си работа, не съмъ успѣлъ да видя! Много съжелявамъ, че съмъ нѣмалъ врѣме, че и сега нѣмамъ врѣме да искажа поне на кратко онова, което съмъ испустналъ.

Едно мога да кажа и трѣбва да кажа: азъ съмъ очарованъ, омагьосанъ отъ Загребския всесоколски съборъ. Той имà блѣскавъ успѣхъ въ всѣко едно отношение и азъ считамъ за нужно да похваля всички тия, които спомогнаха за това. А за това спомогнаха хърватскитѣ соколи най-много, а послѣ и соколитѣ отъ всички почти славянски страни. Защото дѣйствително този съборъ има именно тази особеностъ, че събра всички соколи отъ всички страни славянски, запозна ги, сприятели ги.

До колкото зная до сега такива всесоколски събори сж станали до десетъ.

Първия отъ тѣхъ е първия високолски чехски